

maa jo for det første det Synspunkt ganske forkastes, at Nævningerne skulde have den Betydning at fortrænge de sagkyndige Dommere, saa at deres Afgørelse skulde træde i Stedet for disses Dom. For at domfælde en Mand maa tværtimod baade de retskyndige Dommere og Nævningerne være enige om at finde ham skyldig i de Sager, hvorfors han anklages. Jeg glæder mig over, at det foreliggende Forslag har fastholdt dette, som er udtalt af den sidste Kommission og allerede fremdraget af den ældre Kommission. Paa denne Maade skabes der en dobbelt Garanti. Jeg tror, at Danmark derved kommer til at staa i Spidsen med Hensyn til, hvad der her paa dette Omraade er fornuftigt. Men paa den anden Side er det klart, at naar man ikke vil anerkende det politiske Synspunkt — og der kan fornuftigvis slet ikke ligge et politisk Synspunkt til Grund for Institutionen —, saa maa man gøre hvad man kan for at undgaa alt, hvad der kan medføre, at enten politiske Stemninger eller sociale Kløfter komme til at virke ind paa Kaldelsen. Noget saadant kommer man imidlertid, efter min Mening, i en betænkelig Nærhed af ved det System, som opstilles i det foreliggende Forslag — ganske vist i Overensstemmelse med den sidste Kommissions Flertal. Kaldelsen er jo nemlig, efter en Række Lodtrækninger, som i denne Henseende ere ganske neutrale, bygget paa Indstillinger eller paa Valg af Kommunalbestyrelserne eller af Kommunalbestyrelserne nedsatte Udvalg. Kommunalbestyrelserne ere, siges der, Befolkningens Tillidsmænd. Ja, de ere Befolkningens Tillidsmænd, men de ere det nu faktisk ikke uden Hensyn til politiske Synspunkter, og jo mere man nærmer sig til den almindelige Valgret som den, hvorpaa de kommunale Raad i alt Fald delvis ere byggede, desto mere nærmer man sig ogsaa til det farlige Skær, at Nævningerne for en Del kaldes af dem, der socialt høre til andre Lag, end den anklagede gør eller i alt Fald kan gøre. Det er noget, som alle Lovgivninger have været paa det rene med, at man saa vidt muligt ved Nævningernes Kaldelse bør undgaa alt, hvad der staaar i Berøring med de politiske og sociale Forskelligheder. Det kan man ganske vist ikke opnaa fuldstændigt, thi den Fordring, at ingen Nævning maa have nogen som helst Mening om den Sag, som foreligger, fattet under Indflydelse af Aviser og sligt, er under Nutidsforhold ganske utænkeligt; men man kan dog bestræbe sig for at naa saa langt som mu-

ligt ved at give den Myndighed, som lægger Grunden for hele Nævningevalget, en af disse politiske og sociale Adskillelser saa uafhængig Ordning som muligt. Det er det, som den ældre Kommissions Forslag, der tiltrædes af Mindretallet i den senere Kommission, har gjort sig Umage for og har løst paa en, tror jeg, tilfredsstillende Maade. Jeg skulde derfor langt foretrække det Forslag for det, som nu foreligger.

Der er jo et tredje Punkt, der ved Nævningeinstitutionens Indførelse er af største Betydning, det nemlig, i hvilke Sager Nævningerne skulde kaldes til at medvirke. Ja, i Hovedsagen er man jo enig i alle Forslagene. Men Gennemførelsen er her ganske vist en helt anden end i alt Fald den sidste Kommission havde tænkt sig. Navnlig adskiller den sig fra Kommissionsforslaget derved, at man ikke i samme Omfang som dette har villet lade det bero paa den sigtedes Valg, om han vil forlange Nævninger. Man indfører jo saaledes absolut Nævninger i politiske Sager. Dette har dernæst ført til at forsøge at give en Definition af Begrebet politisk Lovovertrædelse. Nu bemærkede den højtærede Justitsminister, at man senere har opgivet Forsøget og har indskrænket sig til at fremhæve de væsentligste Tilfælde. Jeg har i og for sig intet imod det første Punkt, der omfatter hvad der under alle Omstændigheder skal anses for politiske Overtrædelser, det er, saa vidt jeg ser, omtrent udtømmende. Men jeg kan ikke se, hvad der vindes ved Nr. 2, hvorefter ogsaa alle andre Lovovertrædelser, naar de maa antages at have tilsigtet et politisk Maal, skulde være politiske Lovovertrædelser. Det er ingen Definition, siges der, men det prætenderer jo dog at være en Definition ved at gentage Ordet politisk: politiske Overtrædelser ere dem, der tilsigte et politisk Maal. Men hvad er politisk? Det faa vi intet at vide om. Der er altsaa intet vundet. Ubestemtheden bliver tilbage i akkurat lige saa høj Grad som i Grundlovens Udtryk, og man kunde derfor efter min Mening lige saa godt undvære denne Bestemmelse.

Jeg kommer nu til at berøre et Punkt, som hænger sammen med Umiddelbarhedens eller Mundtlighedens Gennemførelse og Udelukkelsen af Appel, der jo allerede omtaltes af den sidste ærede Taler (Nellemann), men som stiller sig anderledes i Straffeprocessen end i den civile Proces. Den ældre Kommission havde forlangt 5 Dommere i Landsretten, den senere Kom-